

[Edvard Sørensen.]

Ved behandlingen af forslaget om den fælleskommunale udligningsfond er der stillet forslag om i forbindelse med den foreslåede midlertidige ændring af skatteskalaen, at der for familieforsørgere gennemføres en ændring i skalaerne såvel for familieforsørgere som for andre skatteydere med henblik på forhøjelse af grænserne for de indkomster, der er skattefrie. Indenrigs- og boligministeren har på baggrund af dette fremsat det i betænkningen optrykte ændringsforslag.

Ændringsforslaget forhøjer indtægtsgrænserne for udskrivning af fælleskommunal skat for familieforsørgere fra 2 500 kr. til 3 500 kr. og for andre skatteydere fra 1 200 kr. til 1 500 kr. Samtidig sker der en ændring i skattesatserne således, at for familieforsørgere udgør skatten af 3 500 kr. op til 4 950 kr. 12 kr. af 3 500 kr. og 1 pct. af resten. For andre skatteydere med 1 500 kr. op til 1 950 kr. er skatten 10 kr. af 1 500 kr. og 2,6 pct. af resten.

Dette ændringsforslag vil betyde, at ca. 175 000 skatteydere fritages for skat til den fælleskommunale udligningsfond. Det vil betyde et skattetab på ca. 1 mill. kr., men der er en besparelse ved opkrævningen på ca. 1/2 mill. kr.

På udvalgets vegne skal jeg anbefale at stemme for ændringsforslaget og ved tredje behandling at stemme for lovforslaget.

Alfred Jensen: Min gruppe hilser med glæde det ændringsforslag, der kommer fra udvalget, angående en lempelse af indkomst- og formueskatten, der fritager 175 000 skatteydere for at betale indkomstskat til staten. Vi hilser altid enhver lettelse med tilfredshed, med glæde, men vi må jo erkende — og det tror jeg også dette tings medlemmer må erkende —, at den lempelse, der her er foreslået, jo ikke nær rækker til, hvis man ønsker at holde beskatningens byrde på samme tyngde, som den har haft i indeværende år. Der er adskillige tusinde skatteydere, der i det kommende år uden at have forbedret deres levestandard, uden at have opnået større skatteevne kommer til at betale betydeligt mere i skat end i dette år. Når vi har rejst spørgsmålet om lettelser, har vi jo ikke alene tænkt på dem med de allerlaveste indtægter, men også på de grupper af medborgere, der ligger umiddelbart derover og helt op til de mellemste indtægter. Dem har man ikke rørt ved, og det forekommer os at være en urimelighed, specielt når man ved, hvor stærkt skattetrykket er blevet, og hvilke

virksomheder dette skattetryk har ude i befolkningen i det økonomiske liv i det hele taget.

Da vi sidst diskuterede et af skattelovsforslagene, vendte finansministeren sig mod en bemærkning om, at grænsen for skatteudskrivningen, for skatteforhøjelsen, nu var nået. Han vendte sig mod den og sagde, at den tale havde han hørt før, men det gik jo ganske godt alligevel med at udskrive mere i skat. Ja, det skal erkendes, at det går med at udskrive mere i skat, men hvordan går det, det er spørgsmålet. Går det på en sådan måde, at man kan sige, man kan affinde sig med det? Hvis man ser på virkningerne af den skatteflåen, der finder sted, tror jeg, man må erkende, at man har nået grænsen, fordi det virker skadeligt på befolkningens levevis, på sundhedsforholdene, på i det hele taget alt, hvad man forstår ved folkets velvære. Det er en kendsgerning, at de skatter, der opkræves, virker på en sådan måde, at købekraften er forringet i den grad, at tusinder og atter tusinder af husmødre, der altid har kunnet gå hjemme, passe huset og administrere mandens penge, ser sig nødsaget til at søge arbejde udenfor hjemmet. Jeg har ikke det nøjagtige tal, men hvis man tager det, vil man se, at der er en meget stor stigning i de senere år, og at dette netop skyldes prisstigninger, skatteforhøjelser, afgiftsforhøjelser og tvangsopsparing. Jeg ved ikke, om denne regering og de partier, der støtter den, har interesse i at ødelægge hjem, at tvinge husmødrene af hjemmene. Hvis man har den hensigt, går man den rigtige vej, og hvis man mener, at noget sådant kan gå — og det mener åbenbart finansministeren —, kan man godt sige, at grænsen ikke er nået. Men hvis man er modstander af en sådan udvikling og ønsker, at de forhold, der engang eksisterede på dette område, ikke skal forringes, kan man ikke gå længere ad den vej. Dertil kommer jo, at selv hvor husmødrene tvinges til at tage arbejde udenfor hjemmet, er de i masser af tilfælde ikke i stand til med egen og mandens indkomst at opretholde den samme levestandard, som de tidligere har haft. De må indskrænke på kosten, de må indskrænke på beklædningen, og de må jo også i masser af tilfælde indskrænke sig boligmessigt: sammenklumpning i små lejligheder, indflytning i rum, der er egnet til alt andet end beboelse. Det er et vidnesbyrd om, hvorledes den sociale standard forringes her i landet. Det er jo nemt at vise, hvorledes denne sænkning af levestandarden virker på handel og omsætning. Jeg tror